

EDITORIAL

Aquest volum recull, en el seu gruix principal, aportacions que hi hagué en el Congrés d'Història de la Medicina Catalana d'Igualada d'enguany, encapçalat per la conferència magistral i clara d'Albert Garcia Espuche. Tot i que costa, es va eixamplant una mica la franja de col·laboradors que no venen sempre del camp de la medicina, ni de la sanitat, i amb temàtiques d'interès i projecció social. En els continguts, i en les persones que cuiden de la revista, es van perfilant també aquests canvis.

Continguts. Tot i que gairebé sempre hi ha aportacions de tot l'àmbit de Catalunya, anem insistint en aquest fet, perquè un millor coneixement del que ha passat a les comarques és important per confegir una història del país. Hi ha el bloc inicial de procedència lleidatana, dels doctors Camps, que amb el seu treball continuat aclareixen la personalitat i activitat personal, familiar, econòmica, de personatges mèdics del seu temps. I encara fruit, conseqüència del Congrés de Berga són les aportacions que venen des de Cardona o Sant Llorens de Morunys. La ubicació a Igualada ha fet que com a mínim en aquest volum es puguin acollir tres treballs en aquesta relació comarcal.

Segueixen igualment les referències a la guerra, des de la sanitat en els tres anys violents fins a metges exiliats, altres que van marxar per diverses causes, entre les que cal tenir en compte la intranquil·litat i pobresa del país, van estar anys a fora i van tornar. Potser va ser marcada la presència transitòria de Veneçuela. Queden encara les referències a l'obra de metges que no han sobresortit en un primer pla, ni que sigui local, però són autors d'obra assistencial i escrita prou interessant per a que no quedin en l'oblit. Aquest és el comentari sobre els continguts.

Canvis. Incorporacions. Estem ja en els trenta anys de la revista i s'han fet algunes modificacions en els consells editorial i de direcció. La majoria venen determinats per causes d'edat, i també hi ha la incorporació de persones que des de fa algun temps aporten textos a la publicació. Ara donem la benvinguda pública, i com a reconeixement a la seva participació, als nous membres dels nostres consells. A la doctora Anna M. Carmona i Cornet, catedràtica activíssima d'Història de la farmàcia, recuperadora d'aspectes antics de la professió i de les seves figures importants a Catalunya; al doctor Rafael Battestini i Pons, sempre a punt quan se li demana algun treball. Al doctor Josep M. Simon-Tor, personalitat destacada en la història de l'oftalmologia catalana, i col·laborador assidu de la societat francesa d'oftalmologia; al doctor Pere Miret i Cuadras, autor d'estudis extensos sobre la història de la tuberculosi a Catalunya, i d'estudis monogràfics (Ciutat Sanatorial de Terrassa; obra del doctor Conrad Xalabarder; i diversos aspectes de la medicina catalana. També al doctor Àngel Hernández Cardona, ric i divers en les seves afinitats siguin geogràfiques, més a Olesa, o de matèria

d'estudi, amb membres que han estat de l'Acadèmia i en sabíem poc: (Mariano Lagasca, il·lustre en la botànica, però també com a metge, Romagosa com a cirurgià a València; les llevadores). Finalment, la d'incorporació més recent, però molt activa, de Begoña Torres Gallardo, doctora en Biologia, professora d'anatomia, que dóna difusió al material de l'arxiu, entre altres aspectes. I encara en la secretaria, juntament amb José Ramon Alonso Carnero, incorporem dues persones que ja estan en l'edició de la Revista de la RAMC, Àngels Gallegos i Paniello i Marc Xifró i Collasamat, que consoliden el nostre staff.

Els centenaris. Aquest 2014 és any de records històrics. Ara només se'n fa un esment breu. Hi ha col·lectiu, institucional, el Tricentenari de 1714, amb tota l'empenta que tot això ha de portar. El nostre edifici recordarà el 250 aniversari de la seva inauguració com a seu del Reial Col·legi de Cirurgia. El 2015 serà el de celebració del centenari de la Revista. El 2016 serà per a nosaltres més important, perquè destaca el segon centenari de la mort d'Antoni Gimbernat, en el mes de novembre. També el centenari del naixement, el 1916, de Pere Farreras i Valentí, acadèmic que fou electe i al cap de bastants anys va morir, quan només en tenia cinquanta-dos, sense haver llegit el seu discurs d'ingrés. La seva obra va ser cabdal pel creixement de l'Escola d'Hematologia de Barcelona. I encara també el 1916 va néixer a Tolosa de Llenguadoc Jean Dausset. Era occità. El seu pare, Henri Dausset, nascut prop de Tarbes, a la Bigorra, havia exercit entre altres aspectes la medicina termal en algunes zones d'Occitània, de la Gasconya a l'Alvèrnia, i també exercí llargament a París. Jean Dausset, premi Nobel de medicina pel seu treball sobre l'HLA, els antígens leucocitaris, era acadèmic d'honor i va tenir una llarga relació amb els Països Catalans. Va cedir part del seu record científic a València i va viure els últims anys de la seva vida a Ciutat de Mallorca, on va morir.

I per sobre de tot cal recordar el setè centenari de la mort de Ramón Llull (consensuada el 1316) una de les personalitats més importants de la cultura catalana de tots els temps, tant en les lletres com en la ciència i amb més projecció internacional.